

Punt de vista

AL CESAR, EL QUE ES DEL CESAR

En aquests darrers dies ha saltat a les pàgines de tots els diaris i a les antenes de tots els aparells de T.V., la notícia que el ciutadà italià, amb el seu decidit «no», ha fet realitat la nova llei del divorci, que per fi equipararà el seu país amb els més avançats pobles d'Europa i Amèrica. A partir d'ara, l'italià podrà arranjar les seves situacions delicades, sense estar mal vist per tota la maquinària social, que l'embolica, el lliga, i l'oprimeix, tot defensant la seva llibertat. Encara que, possiblement, hi neixerà també una atmosfera més justa, amb la solució de molts greus problemes íntims.

Bé, però no és pas la meua intenció judicar el divorci, car és un tema molt complex, sinó resaltar un aspecte que m'ha cridat l'atenció: El fet que un país amb una població catòlica tan important com és Itàlia (on se celebren una gran majoria de matrimonis religiosos) voti aquesta llei tan marcadament contrària al dogma sacramental de l'Església, no reflexa la indiferència i la passivitat doctrinal d'aquesta majoria de creients? O potser la comoditat de sentir-se respallats en la seva actuació per una legalitat que fins ara no tenien, i quina manca els plantejava més que res un problema d'ordre social, que ha quedat resolt? Aquestes persones que formen la xifra de tants milers de catòlics italians, s'aturaran a pensar que moralment, teològicament (en els casos en que existeixi vincle religiós, és clar) no ha canviat res? O deixaran de preocupar-se d'aquests papers de l'Església que no s'acaben d'arreglar mai, per agafar-se a la solució (possiblement justa) que els donarà el poder civil?

Repeteixo que no vull judicar aquesta llei específica, sinó resaltar la facilitat amb la què aquests que ens diem catòlics, els qui hauríem d'ésser sanament revolucionaris, conformem la nostra consciència amb qualsevol cosa que ens obri camí fàcil, i camí respallat a allò que més ens convé.

Què en diríem d'una llei que permetés l'assassinat? Ja sé que posaríem el crit al cel, i la rebutjaríem per respecte a la primera llei del Senyor: Però què en diem dels països on l'avortament és legal i autoritzat? No els diem pas assassins. I no és l'avortament un veritable crim, una veritable negació de vida, donada sense demanar-ne permís, i trencada quan ens sembla bé? Un cas molt curiós, és que molts catòlics espanyols, en casos «d'extrema necessitat», i sobretot, de bona butxaca, es traslladen a un lloc on l'avortament sigui

legal per tal de portar-lo a terme. És que tenen més escrúpols (llegiu por) de cometre un acte judicialment i cívicament prohibit, que de cometre un crim en si? O és que tenen escrúpols nacionals que se'ls deixen a aquesta banda de frontera?

Davant d'això penso si no ens estarem convertint en cristians de número; cristians per tradició familiar; cristians que tot ens cau bé, mentre ens deixin tranquils, perquè haurem adormit la nostra consciència a l'apàtica comoditat de la nostra vida, més o menys resolta, i regida per unes normes fixes, que independentment del respecte que ens mereixin, i de la seva qualitat, no poden donar la mida de la persona íntegra, al complet, perquè aquesta és una mida meravellosament perduda en el més enllà de Déu.

Ens cal anar més lluny; fugir d'aquesta acomodació de la consciència a les estructures establertes, sensibles de millora; fugir de l'acceptat o refusat per la societat, que se'ns fa costum i norma de vida; que sembla que ens trobem bé i còmodes en qualsevol situació, oblidant que potser per fer honor al nom de fills de Déu que portem, ens caldria estar una mica més desvetllats i disposats a sortir d'aquesta nostra closca d'indiferència social, malgrat ens declarem membres d'una societat activa i preocupada pel bé comú. I no pot ser. Ens cal sensibilitzar-nos, prendre consciència que les arrels acceptades en el fonament d'una fe, van més enllà, i són el compromís viu d'una tasca inacabada i posada per Déu a les nostres mans.

No estan pas castigades la indiferència, el menyspreu, l'orgull, la superioritat, l'avarícia, l'egoisme, el ferir l'anhel de l'altre, la fam... però ens cal lluitar-hi perquè desapareixin del món, que no està pas bé tal com està.

No és pas obligatori l'amor, la confiança, la germanor, la unitat, l'esperança, la comprensió..., però ens cal caminar vers elles, per no ésser cristians i catòlics per tradició familiar. Per assolir la nostra autonomia de persones plenes i totals en Déu, que abans de buscar l'escut de còmodes proteccions externes, saben trobar en elles mateixes la veritable pau i justícia i llei d'amor.

Malgrat i gràcies a les ensepegades.

ANNA
Barcelona, juny 1974

INSTALACIONES DE AGUA Y ELECTRICIDAD
INDUSTRIALES Y DOMESTICAS
ILUMINACION DE JARDINES Y PISCINAS

Colocación de bombas sumergidas, superficie
y depósitos a presión de Comercial HUMET, S. A.
de Santa Perpetua

Antonio Aixelà
«Eléctrica Ronsana»

CASA CARETA (El Rieral)

Teléfono 66

SANTA EULALIA DE RONSANA